

Ο Μητροπολίτης Σελευκείας στην πανηγυρίζουσα Ι.Μ. Διονυσίου Αγίου Όρους

/ [Αγιορείτικα](#)

Στα πλαίσια της επίσκεψής του στην πανηγυρίζουσα Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους, στις 7 Ιουλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σελευκείας κ. Θεόδωρος απηύθυνε προσφώνηση στη μοναστηριακή τράπεζα.

Παρακάτω η προσφώνηση:

Χάριτι θεία καί εὐδοκία τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, ἰστάμενος σήμερον ἐνώπιον ὑμῶν κατά τήν εὐσημον ταύτην ἡμέραν, κατακλύζομαι ὑπό πλημμυρίδος αἰσθημάτων ἱεραῆς συγκινήσεως καί ἀνεκκλήτου πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, ὡς συνδαιτημῶν τῆς ἱεραῆς καί πνευματικῆς ταύτης εὐωχίας. Ἡ χαρά αὕτη δέν πηγάζει μόνον ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς μίαν λαμπράν πανήγυριν, ἀλλά πρωτίστως ἐκ τῆς συνειδήσεως ὅτι

εὐρισκόμεθα εἰς τό περιβόλαιον τῆς Παναγίας, εἰς τό ἱερόν τοῦτο καταφύγιον τῆς προσευχῆς, τῆς μετανοίας καί τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας.

Ἐν πρώτοις, εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ τόν προσκυνητόν Αὐθέντην καί Δεσπότην ὄλων ἡμῶν, τήν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικόν ἡμῶν Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαῖον, τόν Ποιμενάρχη τῶν Ἁγιωνύμου Ὁρους, διά τήν κανονικήν ἄδειαν καί εὐλογίαν πρός συμμετοχήν, κατόπιν τῆς ὑμετέρας τιμητικῆς προσκλήσεως, Ἅγιε Καθηγούμενε, εἰς τάς ἐνταῦθα πανηγύρεις, τοῦ Ὁποίου τάς ὀλοθέριμους πατρικάς εὐχάς, τήν ἀνύστακτον μέριμναν, τήν βαθεῖαν στοργήν καί τήν πατριαρχικήν εὐλογίαν κομίζω πρός ἅπαντας ὑμᾶς, ὡς δρόσον ἐωθινήν καί μυρίπνοον. Ὁ σεπτός ἡμῶν Προκαθήμενος νοερῶς συμπαρίσταται καί συμπροσεύχεται μεθ' ἡμῶν κατά τήν πανηγυρικήν ταύτην ἡμέραν, εὐλογῶν τάς ἀσκητικές ὑμῶν προσπάθειάς καί δεόμενος ὑπέρ τῆς κατά Θεόν προκοπῆς τῆς τε σεβασμίας ὑμῶν Μονῆς καί ἐνός ἐκάστου ὑμῶν.

Συνήγαγεν οὖν ἡμᾶς ἅπαντας σήμερον ἐπί τό αὐτό, ὡς εὐλογημένην πνευματικήν χορείαν, ἡ πάνσεπτος, λαμπρά καί κοσμοχαρμόσυνος ἑορτή τοῦ Γενεσίου τοῦ Τιμίου, Ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Πανηγυρίζομεν τήν ἀνατολήν τοῦ ὑπερλάμπρου καί φωτοφόρου ἑωσφόρου ἀστέρος, ὁ ὁποῖος, ὡς χρυσοφαῆς καί οὐρανομήκης αὐγή, διαλύει τά σκότη τῆς ἀγνωσίας καί προμηνύει τήν ἔλευσιν τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ «μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», ἡ ἀκατάβλητος «φωνή τοῦ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ», ὁ «ἔνσαρκος ἄγγελος» καί «οὐράνιος ἄνθρωπος», ἔρχεται εἰς τόν κόσμον διά νά προετοιμάσῃ τάς ὁδούς τοῦ Κυρίου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ ἱερός εὐαγγελιστής: «καί σύ, παιδίον, προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γάρ πρό προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδούς αὐτοῦ» (Λουκ. 1:76).

Ὁ Πρόδρομος ἀποτελεῖ τό ἀκραιφνές ἱερόν μεθόριον μεταξύ Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν, καί τήν ἀπαρχήν τῆς χάριτος. Διά τοῦ βίου του, τῆς ἀσκήσεως, τῆς ταπεινώσεως καί τοῦ μαρτυρίου του, ὁ Πρόδρομος, γίνεται διαχρονικῶς ὁ ζῶν τύπος παντός γνησίου μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δέν ζητεῖ νά προβληθῆ, ἀλλά νά φανερωθῆ ὁ Χριστός.

Εἶναι ἄκρως συμβολικόν καί οὐσιαστικόν τό γεγονός ὅτι τό Ἅγιον Ὄρος καί δὴ ἡ ὑμετέρα Ἱερά Μονή τιμᾷ μεγαλειωδῶς τόν Τίμιον Πρόδρομον, διότι ἐκεῖνος καθίσταται τό διαχρονικόν, ἀξεπέραστον ἀρχέτυπον τοῦ «ἀγγελομιμήτου» (Εὐσταθίου Θεσσαλονίκης, Ἐπίσκεψις βίου μοναχικοῦ ἐπί διορθώσει τῶν περι αὐτόν, 1, PG 135, 736C)

πολιτεύματος τῶν μοναχῶν.

Τί ἄλλο εἶναι ἡ Ἀγιορειτική πολιτεία εἰ μή εἷς μυστικός λειμῶν, ὅπου ἀνθεῖ ἡ διαρκής, ζῶσα ἐπιβεβαίωσις τοῦ προδρομικοῦ ἥθους; Ἡ προσευχητική ἀποστολή τοῦ μοναχοῦ ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ, ἐνός κόσμου κλυδωνιζομένου ὑπό μυρίων ψυχοκλόνων δεινῶν, συγχύσεων, διχοστασιῶν, πολέμων καί ἠθικῆς καταπτώσεως, παραμένει οὐσιώδης καί σωτήριος. Οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, διψῶντες

εἰς τὴν ἄνυδρον ἔρημον τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ἀποζητοῦν ἀπεγνωσμένως θεοδώρητα σημεῖα ἀναφοῶς, τόπους ψυχοτρόφου παρηγορίας καὶ ἀκλυδώνιστον λιμένα γαλήνης διὰ νὰ ἀναπαύσουν τὰς τεθλιμμένας καὶ κεκοπιακυίας ψυχὰς των.

Ἡ πανσθενουργὸς ἀδιάλειπτος προσευχή, τὸ ἔργον τῆς ὁποίας ἐπιτελεῖται ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ Ἄθω, εἶναι τὸ ἰσχυρότερον στήριγμα τῆς ταλαιπώρου ἀνθρωπότητος. Αὕτη ἡ ἐσωτερικὴ μυστιπὸλος βοή τῆς καρδίας διατρέχει τοὺς αἰῶνας ὡς χρυσοῦν καὶ ἀδιάρρηκτον νῆμα πού ἐνώνει τὸν ἄνθρωπον μέ τὸν Δημιουργόν του. Ἦδη κατὰ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα ὁ τραγικὸς ποιητὴς Αἰσχύλος, εἰς τὸ ἔργον του Ἀγαμέμνων, ποιεῖ ἀναφορὰν εἰς τὴν προσευχήν· «θεοὶς μὲν αὖθις προσεύξομαι» (317).

Ἡ προσευχή ἐσήμαινε τὴν εὐχαριστίαν καὶ τὴν παράκλησιν πρὸς τὸ θεῖον. Ὁδεύοντες, παραλλήλως, πρὸς τὴν ἐποχὴν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης συναντῶμεν τὸν προφητὰνακτα Δαβίδ νὰ ἴσταται παρακαλῶν τὸν Θεόν νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχήν του· «Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου» (Ψαλμ. 142:1). Φθάνοντες εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν προσεύχεται πρὸς τὸν Θεόν Πατέρα Του πρὸ τῆς συλλήψεώς Του εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (Ματθ. 26:36-44, Μάρκ. 14:32-39, Λουκ. 22:46), παραδίδων εἰς ἡμᾶς τὸ τέλειον ὑπόδειγμα τῆς πρὸς τὸν Ὑψιστὸν Θεόν ἀναφοῶς.

Ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἄχρι τῆς σήμερον, ἡ προσευχή παραμένει ἡ ἀδιάκοπος ἀναπνοὴ ἐκάστου ἀνθρώπου, ἡ γέφυρα κοινωνίας μεταξύ κτιστοῦ καὶ Ἀκτίστου.

Εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἐποχὴν, ὁ ὄσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, προσευχόμενος

ἀδιαλείπτως καί ἀκαταπαύστως, ἐμνημόνευε πάντα ἄνθρωπον ἐν ἀνάγκῃ ἄνευ διακρίσεων: τούς ἀσθενεῖς, τούς πτωχοὺς, τούς ταλαιπωρημένους, τούς φυλακισμένους, τούς ἐξαρτημένους, τούς ἐγκληματίας, τούς κακοποιημένους, τούς τεθλιμμένους (Ἱερομονάχου Ἰσαάκ, Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὅρος 2004, σσ. 510- 512). Ὁ ὄσιος Πατήρ ἤρχετο ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ὅλων, μὴ μεριμνῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, διότι ἡ προσευχή δέν γίνεται μόνον δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ κάθε ἄνθρωπον, δι' ὅλην τὴν Κτίσιν. Δῆλον ὅτι ἡ καρδιά τοῦ ἁγίου πλατύνεται εἰς τὴν διάστασιν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, χωροῦσα ἐντός της τὸν πόνον ἀπάσης τῆς οἰκουμένης.

Καί αὕτη ἡ ἀποστολή ἐπιβεβαιοῖ τὸν λόγον τοῦ ἀποστόλου Παύλου «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε» (Α΄ Θεσ. 5:17). Ὁ μοναχός, ὡς θεοπνεύστως διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, ὁ τῆς Κλίμακος συγγραφεύς, εἶναι «τάξις καὶ κατάστασις ἀσωμάτων ἐν σώματι ὑλικῶ καὶ ρυπαρῶ ἐκτελουμένη [...], βία φύσεως διηνεκῆς καὶ φυλακὴ αἰσθήσεων ἀνελλιπῆς [...], ἡγνισμένον σῶμα καὶ κεκαθαρμένον στόμα καὶ πεφωτισμένος νοῦς» (Κλίμαξ, Λόγος Α΄, Περί ἀποταγῆς, PG 88, 631-632), καὶ προσθέτει ὅτι «φῶς μὲν μοναχοῖς ἄγγελοι, μοναχοὶ δὲ φῶς τοῖς ἀνθρώποις» (Κλίμαξ, Λόγος ΚΣΤ΄, Περί διακρίσεως, PG 88, 1020D). Διὰ τῆς προσευχῆς ὑμῶν στηρίζεται ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρος, σεβαστοὶ ἀδελφοί.

Ἵμεῖς βαστάζετε τὰ βάρη τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ζώντων πεφορτισμένων ἀδελφῶν καὶ ἐλκύετε ὡς εὐεργετικὴν καὶ οὐρανόπεμπτον βροχὴν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν Κτίσιν Αὐτοῦ. Εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς τόπον ἅγιον, καθηγιασμένον δάκρυσιν καὶ ἰδρῶσιν ἀναριθμητῶν ὀσίων. Ἡ γεραρά καὶ παλαίφατος Μονὴ τοῦ Ὁσίου Διονυσίου, ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ὅτε ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Διονυσίου τῆ συνδρομῆ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Γ΄ τοῦ Κομνηνοῦ, στέκει ὡς φάρος τηλαυγῆς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου τούτου βράχου. Αὕτη ἡ ἰλιγγιώδης ὀρθοπλαγία δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα γεωγραφικὸν σημεῖον· εἶναι μία λιθίνη προσευχή, μία ὑψιτενῆς ἀετοφωλεὰ τοῦ πνεύματος ἱπταμένη μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἣτις συμβολίζει τὴν ἀδιάκοπον πνευματικὴν ἀνάβασιν, τὴν κλίμακα πού ἀρμόζει τὰ ἐπίγεια μέ τὰ ἐπουράνια.

Ἐδῶ, ὡς ἀτίμητος μαργαρίτης καὶ ὑπερκόσμιος θησαυρός, φυλάσσεται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἢ σεπτῆ καὶ θαυματουργός εἰκὼν τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας -κατὰ τὴν παράδοσιν- πρό 1400 ἐτῶν ἐψάλη τὸ πρῶτον ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, ὅτε ἐκράτησε τὰ τεῖχη τῆς Βασιλευούσης ἀπόρθητα, νῦν δὲ φρουρεῖ ἀκοιμήτως τὴν Μονὴν ὑμῶν, ἅπαν τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ σύμπασα τὴν Κτίσιν. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Ἐφορος τοῦ Ἄθω, συγκατοικεῖ μεθ' ὑμῶν. Πῶς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ λησμονήσωμεν, ἀναφερόμενοι εἰς τὸ ἀείρροον ἱστορικὸν βάθος τῆς Μονῆς, τὴν μεγαλειώδη καὶ χριστομίμητον μορφήν τοῦ ἁγίου Νήφωνος Β΄,

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως; Ὁ μέγας οὗτος ἱεράρχης, καταλιπὼν τὸν ἕνδοξον Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἦλθεν ἐδῶ ὡς ἀπλοῦς, ἄσημος καὶ ταπεινός ὑποτακτικός διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς βουρδουνάρης τῆς Μονῆς.

Ὁ ἅγιος Νήφων ἐπισφραγίζει διὰ τῶν τιμίων αὐτοῦ λειψάνων -τά ὁποῖα

φυλάσσονται ένταῦθα ὡς πολῦτιμα ἄρώματα πνευματικῆς ἀμβροσίας καί ἀκηράτου ἀγιότητος- τόν ἄρρηκτον, αἰώνιον καί ὄντολογικόν δεσμόν τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Διονυσίου μετά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί τοῦ Κανονικοῦ Ποιμένος αὐτῆς, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου. Ὁ δεσμός οὗτος δέν εἶναι διοικητικός, ἀλλά βαθύτατα εὐχαριστιακός, πνευματικός καί κανονικός, ἐδραιωμένος εἰς τήν αἰωνόβιον παράδοσιν τῆς ποτνίας Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Σήμερον, ἄξιος συνεχιστῆς ταύτης τῆς μακρᾶς καί ἀγίας παραδόσεως, πηδαλιούχος τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ, ἀναδεικνύεται ὁ Πανοσιολ. Καθηγούμενος, Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Διονυσιάτης. Ἡ παρουσία σας, Ἄγιε Καθηγούμενε, ἀποτελεῖ ἓνα φωτοπάροχον καί ἀπλανῆ ὁδηγόν, ἓνα πρότυπον ἀσκητικῆς βιοτῆς καί φιλοστόργου πατρικῆς μερίμνης διὰ τήν ἀδελφότητα.

Συγκροτεῖτε καί ποιμαίνετε τήν Μονήν ταύτην μέ διακριτικότητα, ἀγάπην, σύνεσιν καί πνεῦμα τῷ ὄντι ἀποστολικόν, τυπούμενος ἀταλαντεύως τοῖς ἴχνεσι τοῦ μακαριστοῦ γέροντος Γαβριήλ Διονυσιάτου, τοῦ φιλοθέου καί φιλανθρώπου, τοῦ ὑπομονετικοῦ καί διακριτικοῦ Ἀγιορείτου, τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς διονυσιατικῆς μοναχικῆς παραδόσεως, τήν ὁποίαν εὐσεβῶς καί εὐσυνειδήτως διαφυλάσσετε ἕως σήμερον. Ὑπό τήν ἰδικήν σας ἔνθεον καί πεπνυμένην καθοδήγησιν, ὡς γαληνία αὔρα καί ἀκύμαντος λιμῆν, ἡ Μονή Διονυσίου πορεύεται εἰς τόν παρόντα αἰῶνα διατηροῦσα ἀλώβητον τόν θησαυρόν τῆς παραδόσεως ἀλλά καί ἀνοικτάς τάς ἀγκάλας της πρὸς πάντα ἄνθρωπον, πρεσβεύουσα διὰ τοῦ βίου καί τοῦ παραδείγματός της τό ἀκίβδηλον καί γνήσιον πνεῦμα τῆς οἰκουμενικότητος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Αὕτη ἡ οἰκουμενικότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους, μακράν πνευματικῶς ἐπιζημίω φανατισμῶν, κενοδόξου ἐπάρσεως καί ἀλαζονικῶν ἀκροτήτων, ὀλεθρίων ἐθνικισμῶν καί κοσμικῶν ἐπιρροῶν, εἶναι ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας. Ἡ ἀγάπη, ἡ ἐνότης, ἡ διάκρισις καί τό ἀποστολικόν φρόνημα κυριαρχοῦν εἰς τό Διονυσιατικόν ἦθος. Καί εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως καί βαθείας εὐγνωμοσύνης τό γεγονός τῆς εἰλικρινοῦς, ἀνυποκρίτου, ἀπροϋποθέτου, ὀλοτελοῦς καί ἀδιαπραγματεύτου ὑπακοῆς καί στηρίξεως τᾶς ὁποίας διακριτικῶς ἀλλά σταθερῶς παρέχει ἡ Ἱερά ὑμῶν Μονή πρὸς τήν ἀεισέβαστον Μητέρα Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τήν πανανθρώπινον ἀποστολήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καί ἰδιαιτέρως πρὸς τό σεπτόν πρόσωπον τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ φιλαγίου καί φιλαθωνίτου Πατριάρχου, Ὅστις κατὰ τήν τριακονταπενταετῆ πατριαρχίαν του πολλάκις ἐπεσκέφθη τό Ἅγιον Ὄρος.

Ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν, αὐτόν τόν ἄρρηκτον πνευματικόν δεσμόν,

έπεσήμανε καί ὁ ἴδιος ὁ Παναγιώτατος, κατά τήν ὑποδοχήν του εἰς τήν Ἱεράν ὑμῶν Μοῆν, κατά τήν 21ην Αὐγούστου 2008, ἐπ' ἀφορμῇ τῶν τε ἑορτασμῶν τῆς πεντακοσιετηρίδος ἀπό τῆς κοιμήσεως καί τῆς ἐτησίας μνήμης τοῦ ἁγίου Νήφωνος. Περιγράφων τήν ἱεράν ἀποστολήν τῆς Μοῆς, ὁ Παναγιώτατος συνέδεσε τήν ἀδελφότητα μετά τοῦ ἁγίου Νήφωνος, λέγων χαρακτηριστικῶς: «οἱ καλοὶ Διονυσιάται ἀδελφοί, ὡς τέκνα του γνήσια καί υἱοὶ εὐπειθεῖς, συνεχίζουν εὐδόρως καί ἐπί τῶν ἰχνῶν του τήν μοναχικήν παράδοσιν τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδοξίας, καλλιεργοῦντες μετ' ἐπιστήμης τά ἰδεώδη τῆς ἱεραῆς ἡσυχίας καί ἀσκήσεως» (Ὁμιλία τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου εἰς τήν Ἱεράν Μοῆν Διονυσίου ἐπί τῇ λήξει τῶν ἑορτασμῶν καί τῇ ἐπιδόσει τοῦ ἐπετειακοῦ Τόμου, 24 Αὐγούστου 2008, 11).

Ταῦτα τά λόγια τοῦ Πατριάρχου ἡμῶν ἀποτελοῦν διάκρισιν τιμῆς ἀλλά ταυτοχρόνως καί βαθεῖαν εὐθύνην διά τό μέλλον. Νά εἴσθε βέβαιοι ὅτι ὁ Παναγιώτατος ἀνεκκλήτως χαίρει καί ἐν Κυρίῳ καυχᾶται δι' ἅπαντας ὑμᾶς.

Περαίνων τόν πενιχρόν τοῦτον λόγον, ἐπιθυμῶ, ἐκκινῶν ἐκ βαθέων καρδίας, νά ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντας τούς ὀσιωτάτους πατέρας καί ἀδελφούς, λόγον παρακλήσεως διά τήν συνέχισιν τῆς πνευματικῆς ὑμῶν ἀθλήσεως. Ἡ πνευματική ὁδός ὑμῶν εἶναι τραχεῖα, στενή, πλήρης θλίψεων καί πειρασμῶν, ἐν ταυτῷ, ὅμως, ὁδός ἀπάγουσα ὡς ἀειλαμπής καί φωτοφόρος λεωφόρος εἰς τήν Ἀνάστασιν καί τήν θέωσιν. Ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος μᾶς προτρέπει καί ἐγείρει τάς συνειδήσεις μας ὡς οὐρανομήκης σάλπιγξ ἐγρηγόρσεως: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α΄ Κορ. 16:13-14).

Τό λοιπόν, μή κάμπεσθε ἔναντι τῶν δυσκολιῶν τοῦ ἀοράτου πολέμου, σεβαστοὶ πατέρες. Ὁ μέγας τῆς νηπτικῆς ἐμπειρίας διδάσκαλος, ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ γνησία ἔνδειξις τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Θεόν ἀποδεικνύεται διά τῆς ὑπομονῆς εἰς τούς πειρασμούς καί τάς θλίψεις. Συνεχίσατε τόν ἱερόν ὑμῶν ἀγῶνα, ἔχοντες ὡς ἀκαταμάχητον ὄπλον τήν βαθεῖαν καί θεομίμητον ταπείνωσιν, ὡς ἄρρηκτον θώρακα τήν ἄνευ ὄρων ὑπακοήν εἰς τόν Γέροντα ὑμῶν καί ὡς δίστομον μάχαιραν τοῦ πνεύματος τήν νοεράν καί καρδιακήν προσευχήν.

Πανοσιολ. Ἅγιε Καθηγούμενε,

Φιλόχριστε ὁμήγυρι,

Εἴθε ὁ Παντοδύναμος καί Τριαδικός Θεός, διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς ἐπονομαζομένης τοῦ Ἀκαθίστου, ταῖς ἱκεσίαις τοῦ σήμερον λαμπρῶς τιμωμένου τιμίου, ἐνδόξου,

Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Διονυσίου, τοῦ Κτίτορος, καί τοῦ ἐν Ἁγίοις πατρός ἡμῶν Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, νά σκεπάζη, νά φρουρή, νά φωτίζη καί νά ἀγιάζη ἅπαντας ὑμᾶς, χαρίζων εἰς τήν Ἱεράν ταύτην Μονήν ἡμέρας εἰρηνικάς καί ἀγλαοκάρπους, ὡς ἄνθη ἀμάραντα καί εὐώδη εἰς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὄνόματος Αὐτοῦ καί εἰς καύχημα τῆς φωτογόνου Μητρός Ἐκκλησίας.

Ἔτη πολλά, ἅγια, θεοφιλή, χαριτόπλεα καί εὐφρόσυνα.

Ἀμήν.

